

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2015. október 11.
(vasárnap)**

Horváth Géza

A CSODÁK ÜZENETEI

Énekek: 105,1; 66,1-2. 4. 8; 77,7-8; 468

Lekció: 2Királyok 3,9-18

Alapige: 2Királyok 3,16-17

És monda: Ezt mondja az Úr: Csináljatok itt és ott e patakon árkokat. Mert ezt mondja az Úr: Nem láttok sem szelet, sem esőt, és mégis e patak megtelik vízzel, hogy ihattok mind ti, mind a ti nyájjatok és barmaitok.

Imádkozzunk!

Köszönjük, Édesatyánk, hogy jóvoltod napjainkhoz napokat told. Megvalljuk, hogy semmit nem érdemlünk meg, ezért áldunk téged örök kegyelmedért.

Köszönjük, hogy beszélhetünk nagy csodáidról, de nem is a csodákról, hanem rólad, aki véghez vitted azokat.

Köszönjük aláhajló szeretetedet, és áldunk téged a legnagyobb csodáért, melylyel a bűnöst megmented Jézus Krisztus által. Áldunk Jézus Krisztus testetöltéséért, szenvedéséért, haláláért, feltámadásáért.

Köszönjük, hogy minden vasárnap erre emlékezhetünk: „él a Jézus, a mi fejünk”. Ezért ünnepelhetünk, mert élő Urunk van, aki szeret bennünket, meghallgat, és jelenlétével támogat minket.

Áldunk téged a benne kapott hívásért, az Őérte való megigazíttatásért, megszentelésért.

Köszönjük, hogy vallhatjuk: minden általa lett, és nélküle semmi sem lett, a mi kicsiny porszem életünkben is.

Áldunk, hogy általa látunk világosságot, mert különben sötétben tapogatóznánk.

Köszönjük jelenlétedet. Add értenünk igédet: mi az, amit személyesen egyenként nekünk akarsz mondani.

Kérünk, hogy csitíts el a szívünkben bűt, örömet, vágyat, mindent, ami meggátol abban, hogy üresen adjuk magunkat neked, hogy az úrt te töltsd ki, hogy azt kapjuk, amire igazán szükségünk van: életnek vizét.

A CSODÁK ÜZENETEI

Engedd, hogy a mennybe irányítsuk most tekintetünket, ahol egyetlen közbenjárónk, szószólónk van testileg, a mi Urunk Jézus Krisztus. Őérte kérünk, hogy vedd kedvesen könyörgésünket.

Ámen.

Igehirdetés

Azok, akik a bibliaolvasó kalauz szerint olvassák Isten igéjét, ezekben a napokban mindennap olvashatták Elizeus csodatételeit. Így is van megírva a 4. fejezetnél a címfelirat: Elizeus csodatételei. Ezeknek a csodáknak a legtöbbjét jól ismerjük, gondoljunk csak az olajat töltögető asszonyra, aki addig töltögeti az olajat, míg üres edény van, aztán megáll az olaj, eladja, kifizeti az adósságát. Így gyermekeinek nem kell adós-rabszolganak menniük, és a maradékból pedig megélnek.

Legjobban ismerjük talán a Naámán történetét, ahol egy poklos fővezér, akinek egyébként nagyon rendezett családi élete van, megbecsült katona, mégis leprás — ő meggyógyul, mert Isten meggyógyítja.

Vagy gondoljunk a vízen úszó fejszére, ahol minden fizikai és természeti törvény háttérbe szorul az egyetlen valóságos törvény mellett, mert Istennél semmi nem lehetetlen.

Gondoljunk a főzelékre, amelybe Elizeus lisztet szór, és így ehető lesz. Ez a mai ige, amit kevésbé ismerünk, a vízzel megtelő patakmederről szól.

Engedjétek meg, hogy először néhány üzenetét elmondjam ezeknek az igéknek, amelyek a csodákra vonatkoznak. Mi olyan emberek vagyunk, akik szeretjük a csodákat. Várjuk és vártuk minden időben.

Néhány általános üzenet minden csodához, akár Elizeus idejében történtek, akár Jézus Krisztus földi életében történtek, vagy akár amelyek ma is megtörténhetnek, mert Isten ugyanaz, aki akkor volt.

A csodáknak az első üzenete az, hogy ezek nem Elizeus csodái, mert ezek a csodák Isten csodái. Nem Elizeus tudott ilyeneket tenni. Ő nem tudott volna ilyeneket tenni. De Isten tudott. Ezért tehát mindig úgy olvassuk ezeket, hogy az élő Istennek a csodadolgai. Csak az embert felhasználja ezekben a csodákban. Ezért nem embert illet dicsőség, köszönet — ez a Naámán gyógyulása után Géházi és Elizeus párbeszédéből szépen világít nekünk —, hanem a köszönet és hála egyedül az élő Istent illeti, egyedül Istené a dicsőség.

Az is igaz, hogy ezeket a csodákat mindig megelőzte valamilyen próba, szükség. Egy olyan élethelyzet előzte meg, ahol a csodát átélők valamilyen nagy mélységből emelkedtek a magasságba. Betegségből, mint Naámánál, adós-rabszolgaság, mint az olajat töltögető asszonynál, vagy legalábbis annak a fenyegetettsége. Az éhség vagy a szomjúság, és lássuk meg, hogy Isten, amikor csodát tesz: Naámán meggyógyul, az özvegy kifizeti az adósságát, kapnak enni vagy inni, akkor tulajdonképpen nem arról van szó, hogy Isten elsősorban adni akar valamit az embernek. Bár az is igaz, mert kapnak is.

A csodákban mindig arról van szó, hogy Isten *tanítani* akarja az embereket. Nemcsak azok vannak a tanulságunkra, amelyek megírtak az igében, hanem amelyek történnek az igében. Minden azért van, hogy mi tanuljunk. Isten tanítani akar bennünket.

Nemcsak arról van szó, hogy kapnak kenyeret, kapnak vizet, hogy a kősziklából víz fakad, hogy manna és fűj hullik Isten rendelése szerint, nemcsak arról van szó,

hogy megelégtetik az ember valamilyen testi szükséglete, hanem minden csodáról az jusson eszünkbe, hogy a lélek elégtetik meg. Az Isten kegyelme oda szorít bennünket, hogy tanítson minket arra, hogy Ő hatalmas Isten, lássanak túl a csodán. Ne a csodát nézzék, hanem a csodán keresztül lássák azt az Urat, aki uraknak Ura és királyoknak Királya. Aki szeret, gondot visel, érez, érzékeny Isten, félt bennünket. Mert ezt jelenti a Bibliában a „féltőn szerető” Isten. Aki kész és képes segíteni a nyomorúságban is. Akinek adatott minden hatalom mennyen és földön.

Az is nagy üzenete minden csodának, hogy ezek *a hit próbái*. Isten nemcsak tanítani akarja az embert, hanem a hitet megpróbálja, és ezáltal a hitet erősíti az emberben. Mert nem igaz az a mondás, amit sokan hirdetnek. Azt gondolják, hogy mivel benne van Istennek a neve, ezért ez helyes mondat: segíts magadon, és Isten is megsegít. Helyette miről beszélnek a csodák? Arról, hogy tedd meg, amit az Úr mond neked, és lásd meg, hogy csak nála van segítség. Mert míg a hitetlen ember úgy gondolja, hogy nekünk meg kell tenni a magunkét, és mikor megteszem a magamét, akkor majd Isten lép.

Amikor a három királyok (itt szerepel a „három királyok”, nem a Máté 2-ben): Izráel királya, Edom királya és Júda királya összeül, megkérdi Josafát, hogy hol van itt egy próféta, aki az Isten igéjét nekünk meg tudja mondani?

Nem ott kezdődött a dolog, hogy elkezdtek cselekedni, hanem minden ott kezdődött, hogy elkezdtek hallgatni. Ez nagy különbség. Ők csak azt cselekedték meg, akár itt, hogy építsetek patakmedreket, akár ott, hogy az asszonynak azt mondja Elizeus: kérj korsókat, de ne keveset. Mert ezt az Úr mondta nekik, itt nem ők találták ki, hogy tegyük meg a magunkét, és majd az Isten lép.

Az asszony elmegy Elizeushoz, odatárja a problémáját, és ott Isten mondja meg. „Ezt mondja az Úr...” Nem Elizeus mondja. A mai textusunkban: „És ő mondta: ezt mondja az Úr...” Nem arról volt szó, hogy Elizeus valamilyen okos tanácsot tud adni, hanem arról volt szó, hogy az Úr tud csodás tanácsot adni — olvassuk az igében. Nem ők találták ki, hogy mit tegyenek, hanem Isten mondta meg.

Ezeknek a csodáknak van *célja*. A célja nem az, ami miatt a csoda megtörténik, hanem a csodák célja tulajdonképpen a János 2-ben van a legszebben megírva, a kánai menyegzőn, ahol Jézus a vizet borrá változtatta. Nem azért, hogy inni tudjanak. Itt a csoda célja van leírva, hogy ez azért történt, hogy megmutassa az Ő dicsőségét és hittek benne a tanítványai. A csoda célja, hogy Isten dicsősége felragyogjon, az ember pedig higgyen. Nem az, hogy jól lakjanak, igyanak — az is. Nem az, hogy egészséges legyen valaki, mert ma ilyen csodákra vár az ember. Ezért a világ végére is képes elmenni, mert szeretne meggyógyulni. A csoda azért van, hogy Istennek a dicsősége tündököljék. Ahogy egyik ének szerint énekeljük:

Dicsőséged úgy még szebben tündökölhetsz,
És mindörökre nő, és mindörökre nő.

És hogy higgyünk Őbenne. Hogy bízzuk magunkat teljes szívvel Őreá. Ezért van a csoda, és ezért történnek csodák.

Nézzük meg ezt a mai csodát, mert ennek sok üzenete van. A tíz üzenetet röviden fogom elmondani. Azzal kezdem, hogy ez az ige számomra nagyon kedves: építsetek patakmedreket, mert megtelik ez a patakmeder vízzel.

Ezt az igét én először 1992. november 4-én kaptam. A Tápiószelei parókia vendégszobájában aludtam, mint vendég igehirdető. Akkor ez volt a Spurgeon áhítatos könyvben az ige: Építsetek csak patakmedreket, és megtelik ez a patakmeder vízzel.

– Nekem akkor azt jelentette, hogy így kell hozzáfogni a gyülekezet második templomának az építéséhez.

Ahol megfogalmazódik egy templomépítési szükség, ott mindenütt vannak, akik aggódnak, aggodalmaskodnak. Két nagy aggodás szokott ilyenkor lenni. Az egyik: lesz-e rá pénzünk, a másik: meg fog-e telni ez a templom. Azt a csodát éltük át, hogy hat hónap alatt épült fel a templom a gyülekezet saját pénzéből. Senki nem adott, nem is kértünk hozzá egy fillért sem. Ha húsz embernek kellett dolgozni, akkor harmincan jöttek, ha ötnek kellett, akkor tízen jöttek dolgozni. — Átéltük a csodát, és ez azzal kezdődött, hogy Isten elmondta egy vendégszobának a csendjében nekem, hogy építsetek csak patakmedreket, és megtelik vízzel.

Eltelt néhány hónap, és átéltük a csodát. Ha még egy ember jött volna, akkor már széket kellett volna behozni, mert minden pad tele lett. A csodának az volt a célja, hogy Isten dicsősége ragyogjon, mi pedig hálás szívvel mondjuk: Igen, Uram, minden szavad igaz, és minden cselekedeted hűségese.

Van ennek az igének, ennek a három királyok történetének néhány nagyon fontos üzenete a számunkra. Ezeket vegyük ujjbegyre.

- Az első mindenképpen az, hogy amikor a három király elmegy ebbe a csatába, hogy Moáb királyát legyőzze, akkor azt olvassuk, hogy 7 napig bolyongtak az úton, nem volt vize sem a tábornak, sem a velük levő barmoknak. És mit ér minden királyság, mit ér minden hatalom, és mit ér minden gazdagság, ha éppen víz nincs. Mit ér a hadsereg, mit ér az erő összpontosítása, mit ér egy ilyen összefogás, ha csak a legalapvetőbb szükséglet: a víz, nincs.

Sok háború múlt azon, hogy vajon van-e élelem utánpótlás, van-e víz? Akkor ha nincs, a többi mit ér?

Egyszerű az ige üzenete, amelyet szeretnék megfogalmazni a számunkra, hogy higgyétek el: mit ér minden földi, ha az alapvető lelki szükséglet nem áll rendelkezésünkre? Mi az embernek az alapvető lelki szükséglete? A Jézus Krisztussal való kapcsolat. Az élő víz forrása. A kútfővel való kapcsolat.

A múlt héten olvastam az evangélizáción egyik este azt az ígét, amikor a gazdag azt mondja magának: „én lelkem, örülj, sok javaid vannak sok esztendőre eltéve”, az Úr pedig azt mondja neki: „bolond, még ma éjjel elkérik tőled a te lelkedet.” — Akkor mit ér a nagy termés, mit ér a csűr, amit építeni akarsz? Mit ér a jövőbe vetett tervezés, bizalom, ha az alapvető dolog nincs meg: a Jézus Krisztussal való drága kapcsolat.

Az egyik ének is eszembe jutott, amely arról szól: a földön, ha elvesztem szerelmem tárgyait,... csak azt el ne veszítsem, mi benned, Úr Isten, remélni megtanít. Mert az énekíró is vallotta, hogy a hit drága kincse örök és fő javunk. Van egy örök és fő jó, a hitnek a drága kincse, és ez az ige tanítson téged arra, hogy ez az el nem múló, ez a lényeges, ez az alapvető, ez az életszükséglet. Mert a hit kincse nem erre a földi létre korlátozódik, hanem az örökkévalóság távlatait öleli át. Itt e földön hitnek hívjuk, a hívő halálának percében pedig a hit égi látássá lesz. „Üdvösséggé lesz reményed, égi látássá hited.”

Amikor a királynak elmúlik a királysága a halállal, a hadseregnek elmúlik az ereje, nem lényeges, hogy milyen hadifelszerelésünk van, csak egy: a hitünk átvisz-e halálán át bennünket az örökkévalóságba.

- A következő, hogy egy ilyen nyomorúság, mely megelőzi a csodát, hivatott a lelki állapotunkat is megmutatni. Amikor a királyok látják, hogy nincs víz, „akkor monda Izráel királya: Jaj, jaj, az Úr azért hívta egybe a három királyt, hogy Moáb

kezébe adja őket.” — Kiderül, hogyan gondolkodik. Istenre keni a dolgot, hogy azért hívott minket egybe, hogy bennünket a Moáb kezébe adjon. Végünk van, elpusztulunk.

Hogy gondolkozott Josafát, Júda királya? Ő pedig azt mondta: Nincs itt az Úr prófétái közül egy sem, hogy általa tanácsot kérhetnénk az Úrtól?

Mielőtt cselekedne Isten, megnézi, mi van a szívünkben. Hadd derüljön ki, hogyan gondolkodunk. Mit várunk? Van-e valami reménységünk? Azért, hogy a csoda még jobban tündököljék előttünk.

Az egyik lemondó, azt mondja: ebben a nyomorúságban nincs segítségünk. A másik azt mondja: nincs itt egy próféta, akitől az ígét megkérdezhetnénk?

Amikor hozzám bejön valaki pesszimista, lemondó módon, hogy vége mindennek, viccesen azt szoktam neki mondani: a betegnek nem a temetkezési vállalatot kell hívnia, hanem az ügyeletet. Van-e segítség? Úgy jöttél ide, hogy a segítséget akarod keresni? Felejtsük el a jaj, jaj-t. „Van-e Istennek itt egy embere?” Tanuljuk meg ebből az igéből éppen ezért, hogy a hitetlen az mindig lemond egy-egy ilyen nyomorult helyzetben, a hit embere — és itt akármilyen kicsi a hit — nem. Azt mondja Jézus: ha annyi hitetek lenne, mint egy mustármag... A kicsiny hit valóban azt kéri és várja, hogy mit akar az Úr mondani.

- Az is igaz, hogy sokszor a nyomorúság hajt az Úrhoz bennünket. A nyomorúság azért van, hogy az Úrhoz hajtson bennünket. Ha nem megy szelíd szóval, ha nem megy szépen, akkor majd a nyomorúság...

Egyik igehirdető mondta: a szenvedés az Isten pásztorkutyája. Amikor a pásztorkutya a nyáj után megy, össze akarja terelni az eltévedteket, bizony néha-néha meg-megfogja az állatok lábát, de a pásztorhoz tereli. Ezek a csodák úgy történtek, hogy a nyomorúságok odavitték a csodákat átélőket az Úrhoz.

Mit mond a kislány?: Ha az én Uram szembekerülne azzal a prófétával, aki az én hazámban van, kétség nélkül meggyógyítaná. Aztán mit is mondott ez a kislány? Meg kellene próbálni. El kellene menni. Oda hajt bennünket az Úrhoz. Tanuld meg: jobb engedni a hívásnak nyomorúság nélkül is. Nem kell megvárni, míg nyomorúságokon keresztül von magához az Úr.

- Az is igaz ebben a történetben, hogy a csoda mindig Isten kegyelméről beszél. Azért kegyelem, mert nem érdem szerint adja Isten. Ebben a történetben szépen világít nekünk, amikor azt mondja Elizeus Izráel királyának: mi közöm van hozzád? Menj a te atyádnak és anyádnak prófétáihoz! Menj ahhoz, akiben bíztál eddig. Menj a hamis prófétákhoz, menj a hamis papokhoz! De ha nem nézném Josafátot, Júda királyát, akkor téged elküldenék. Rád sem tekintenek.

Ez azért van itt megírva, mert Istennek a kegyelméről beszél nekünk mindig a csoda. Nem azért történik valami, mert megérdemlem, hanem azért, mert könyörül rajtunk ingyen kegyelemből. A csodák mindig arról beszélnek, hogy csak az Úr képes adni és tenni valamit. Ember nem.

Ott vannak ezek a királyok. Egy országnak vagy országrésznek a vezetői. Vannak embereik, szolgálók, van hatalmuk, van pénzük, de nem tudnak megtenni annyit sem, hogy vizet adjanak a barmoknak meg az embereiknek. Milyen jó, hogy a csoda arról beszél, hogy szembesít bennünket a mi emberi véges erőnkkel, lehetőségeinkkel.

Emlékszem egy asszonyra, akinek meghalt nagyon fiatalon egy hozzátartozója. Amikor a temetést beszéltük meg, azt mondja ez az asszony: mindent el tudtam intézni az életben, ezt az egy dolgot nem.

A CSODÁK ÜZENETEI

- Szembesít bennünket a csoda azzal, hogy csak az Úr tud rajtunk segíteni. Ne mi magunk akarjuk megoldani az életünket. Ne valamilyen önmegváltásban bízunk. Menj oda a te Uradhoz, a te Megváltóddhoz! Borulj elé, ahogy Naámán odament kicsiny hittel, ahogy odament az olajat töltögető asszony, ahogy odamentek a próféta-tanítványok, amikor a fejsze a vízbe esett. Amikor odamentek, hogy a főzelékben halál van a fazékban... Nem csodálatos, hogy az ige azt mondja?: menj oda az Úrhoz. Nem tudsz magadon segíteni. Nem tudod te magadat megváltani. Nem tudsz te a bűneiddel harcolni. Bár kell, mert az ige nem azt mondja, hogy ne harcolj. De csak akkor leszel győztes, ha Jézussal jársz. Győztes leszek, Uram, csak te légy velem – mondja az ének. Magunktól nem megy. Erre tanít a csoda.

- Arra is tanít bennünket, hogy Isten mindig nagyobb és többet ad, mint amit gondolunk, vagy amit várunk. Azt olvassuk az igében, hogy az Úr nemcsak vizet ad a patakmedrekbe. Azt mondja Elizeus: kevés pedig még ez is az Úr szemei előtt, hanem a Moábot is kezetekbe adja.

Tanuljuk meg: aki az Úrban bíz, mindig többet kap, mint amit vár, amit kér.

Milyen nagyszerű volt így vizet inni! Nemcsak az, hogy megelégtettünk, hanem a csata kimenetele felől is bizonyosságot kapnak, hogy még a Moábot is kezetekbe adja. Nem kell félnetek.

A kánai menyegzőben jobb a bor, mint az előző. Megmondja a násznagy: Mindig a jót adják először, s amikor megittasodtak, akkor a lőrét. Te pedig a jót a végére tartod. Nem is gondolták, hogy a jó a végén lesz. Isten többet ad. Több a kenyér Jézus csodájában is. Amikor 5000 ember jóllakik, és még 12 tele kosárral meg is marad. Isten többet ad, mint amennyit kérnek vagy várnak. Mert Ő olyan gazdag. Ez az Ő gazdagságát jelenti a Szentírásban.

- A következő üzenete az igének az, hogy a patakmedreket azonnal el kellett kezdeni ásni. Készítsetek csak patakmedreket, mert megtelik az vízzel. „És lett reggel, amikor (20. vers) áldozatot szoktak tenni, íme vizek jöttek Edom útjáról, és megtelt a föld vízzel.” Mikor telt meg? Reggel. Másnap jön a víz. Ezért vegyük komolyan, hogy balga dolog lett volna az Úr parancsának és kérésének a halogatása.

- Ezért tanuljuk meg a mai igéből, hogy a megértett ígét azonnal váltsd életre. Azonnal ültess be a szívedbe. Azonnal tedd meg, amit az Úr mond. Még ma. „Ma, ha az Ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a szíveteket!” Ne mondd azt, hogy majd, mert másnap jött a víz. Nem lett volna hol felfogni ezt a vizet. Hanem azt mondja: kezdj hozzá az építéshez!

- Arra is figyeljünk még, hogy miért kell nekik építeni a patakmedreket? „Építsetek csak patakmedreket!” Már szoltam az előbb, hogy ezt nem ők találták ki, hanem az Úrtól kapták parancsba. De miről beszél ez? Hiszen minden történetben ott van az, amikor az embernek kell valamit tenni: Menj el és fürödj meg hétszer! Kérj korsókat, edényeket, de ne keveset! Itt pedig arról van szó: ássatok patakmedreket! Azért, mert az ige azt mondja, hogy Isten gyermeke nem tétlenségre, hanem munkára van hivatva. Isten meg akar tanítani, hogy nem lehet télenül lenni ebben a világban. Itt patakmedreket kell ásni. Az Újszövetségben már azt mondja Jézus: Menjetek széles e világra, és hirdessétek az evangéliumot minden teremtsnek.

Amikor pedig Pál apostol ír a gyülekezeteknek, akkor azt mondja: akik közöttetek munkálkodnak, fáradoznak, becsüljétek meg őket. Nem télenül ülnek. Ez most nagy általánosságban azt jelenti nekünk: Isten gyermeke, miért akarsz télenül ülni, lenni valahol? Van egy kedves halleluja ének:

Menj és dolgozz, menj és dolgozz!
 Ki nézné tétlenül az aratást,
 Míg mind körülte leng a dús kalász?
 És sorba' szól az Úr szolgálóihoz:
 Menj és dolgozz, menj és dolgozz!

Majd eljön az az idő, amikor azt mondja: „Szolgám, elég! Szolgám, elég!” És megnyugszanak fáradságuktól.

Vajon úgy megyünk-e el, hogy fáradoztunk? Építsetek csak patakmedreket! Ma olyan korban élünk, amikor általában az embereknek van egy nagy kísértése: Szeretnek olyan gyülekezetben lenni, ahol kapnak, vagy ahol többet kapnak. De vajon szeretünk-e olyan gyülekezetben lenni, ahol többet kell munkálkodni az Úrért? Mert boldog az a szolga, akit az ő Ura, amikor hazajön, úgy talál – hogy többet kapott? Nem! Úgy, hogy többet tett. Akit az ő Ura, amikor hazajön, munkában talál Óérette.

Igen, biztasson bennünket, mindannyiunkat ez az ige.

- Végül figyeljünk arra, hogy ez az ige azt mondja nekünk: úgy építsétek a patakmedret, úgy lapátoljatok és ássatok, hogy bizonyosan belejön a víz. Nem úgy, hogy majd talán kapunk vizet. Ha esetleg jön a víz, legyen hova jönnie. Hanem úgy végezd a munkád, abban a teljes bizonyosságban, hogy a víz el fog jönni.

Egyszer megkérdeztek egy igehirdetőt, hogy amikor ígét hirdet, milyen gondolatai vannak. Az igehirdető azt mondta: az a gondolatom, hogy talán célba ér Isten ígéje. A másik igehirdető azt mondta neki: ne úgy hirdesd, hogy talán, hanem úgy, hogy egészen bizonyosan. Ha egy sebész úgy kezd neki, hogy talán sikerülni fog a műtét – nem szeretnék a műtőasztalon feküdni. Gondolom, úgy kezdik el, hogy biztosan fog sikerülni. Mert „ha a trombita bizonytalan zengést tesz, avagy ki készül a harcra?”

Nekünk, Isten gyermekeinek, komolyan kell vennünk azt, hogy amikor csak a szomszédodnak egy ígét mondasz, ne abba fogódkodj, hogy talán, hanem biztosan, mert az Úrnak az ígéretei mind igazak és ámenek, amik az Ő szájából kijöttek.

Sok a bizonytalanságunk. Legyen több a bizonyosságunk – mondja ez az ige. Építsetek csak patakmedreket, mert megtelik ez a meder vízzel. Ez a hitnek az erősödése. Isten azt mondta, akkor meg fog telni vízzel. Nem tudjuk hogy, nem tudjuk miből, de hogy meg fog telni, egészen bizonyos!

Spurgeon írja szintén ebben az áhítatos könyvben azt a példát, amikor a kislány úgy megy a gyülekezetbe, ahol esőért imádkoznak, hogy visz egy esernyőt. Te kislány, hétágra süt a nap, miért hozod az esernyőt? – Hát nem esőért fogunk imádkozni? Mert egészen bizonyos, hogy az Úr esőt fog adni. Nem szégyenült meg a kislány, mert eljött az eső.

Vajon ilyen bizonyos vagy-e abban, hogy igaz az Isten ígéje, és nem állhat senki ellene. Vajon ilyen bizonyos vagy-e abban, hogy az Isten téged munkatársának tekint? (Pál használja ezt a Korinthusi levélben.) Építsetek csak patakmedreket... meg tudná Ő anélkül is adni. De Isten bevon bennünket az Ő munkájába. Munkatársaim vagytok – mondja az Úr. Legyél benne egészen bizonyos, hogy munkádnak lesz eredménye. Nem azért, mert megcsináltad, hanem azért, mert Isten könyörülő, és „többet adni kész, mint hinné emberész.”

Mindez azért van, hogy áldd és magasztald azt az Urat, aki előtt semmi sem lehetetlen, aki előtt drága az Ő gyermekeinek szüksége, nyomorúsága, és aki az Ő gyer-

A CSODÁK ÜZENETEI

---

mekeiért, mint ebben az igében, még azt a másik két hitetlen királyt is, Edom és Izráel királyát is ellátja vízzel, mert ők is részesülnek abban, amiből a hívó részesül.

Így itatja meg az Isten talán rajtad keresztül a te hitetlen rokonodat, családtagodat, mert megszenteltetik a hívó félben. Mert Isten ad neked, és veled együtt nekik is. Ez az Ő kegyelmének gazdagsága.

Adja az Úr, hogy minden csoda ezt munkálja a szívünkben, hogy Istent nagyobb-nak és szentebbnek lássuk. Magunkat pedig méltatlanabbnak, és azzal a kéréssel áldjon meg minket az Úr, hogy több szentséget, több lelkesedést, több munkát végezzünk Ővele együtt. Válaszoljunk a 77,7-8 versével az ige üzenetére:

De meggondolám ismétlen,
Miket míveltél régenten:
A te nagy csudáidat,
Miket sok ember látott.
Csudáidról gondolkodva,
Miket láték dolgaidba',
Elmélkedém erősen,
Végre szólék ekképpen:

Ó, erős és kegyes Isten,
Szent vagy cselekedetidben,
És sehol senki nincsen
Hozzád hasonló Isten.
Csuda, Isten, a te dolgod,
Amint gyakran megmutatod,
Minden népek jól látják
Nagy voltát hatalmadnak.

Imádkozzunk!

Légy áldott, ha mi is látjuk már nagy voltát hatalmadnak, Urunk. Nemcsak azt tartjuk csodának, hogy egy beteget meg tudsz gyógyítani, kenyeret vagy vizet tudtál és tudsz adni ma is. Életünk egy-egy problémáját, nehézségét elrendezni. Engedd, hogy legnagyobb csodának azt tartsuk, hogy bennünket az elveszett állapotból megmentve és újjászülve életre hoztál. Hadd lássuk ebben a te hatalmadat, Urunk Jézus Krisztus vérét, golgotai halálát és feltámadását, Szentlelkét, erejét és munkáját. Hadd tudjunk dicsőíteni téged ujjongó örömmel ezért.

Kérünk, ezt a csodát végezd el azok szívében, akik nem a tieid. Köszönjük, hogy hívásod hangzik még, és áldunk, hogy az ige tisztán hirdeti: Jézushoz kell jönni, aki maga az élet. Mert „akié a Fiú, azé az élet”.

Kérünk, Urunk, áldd meg betegeinket, gyászolóinkat, a nyomorúságban levőket. Imádkozunk országunkért, az egész teremtet világért, a forrongó Európáért, a béktelenségekért, Urunk. Te állítsd meg áradását a gonoszságnak, rossz szándékoknak. Könyörülj meg, hogy helyesen lássunk, és úgy éljünk, hogy rád tudjunk mutatni minden dolgunkkal.

Ámen.